

ZÁHADY LADY ELEANOR SWIFTOVEJ

KNIHA 4

SMRŤ V SNEHU

VERITY BRIGHT

Ljndeni

Smrť v snehu

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Lindeni

Verity Bright

Smrť v snehu – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

SMRŤ V SNEHU

VERITY BRIGHT

SMRT V SNEHU

Preložila Adriena Richterová

Ljndeni

Verity Bright: Murder in the Snow

Copyright © Verity Bright, 2020

First published in Great Britain by Bookouture, an imprint of Storyfire Ltd., Carmelite House, 50 Victoria Embankment, London EC4Y 0DZ, in 2020.

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2025

Translation © Adriana Richterová, 2025

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať s cieľom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

Vyťažovanie textu a dát z tejto publikácie v zmysle čl. 4 smernice 2019/790 EÚ je zakázané.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-4929-9

ISBN e-knihy 978-80-566-4967-1 (1. zverejnenie, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-4968-8 (1. zverejnenie, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-566-4966-4 (1. zverejnenie, 2025) (ePDF)

*Mirren a Michaelovi za to, že sú fanúšikmi
Eleanor a Clifforda a, samozrejme, Gladstona.*

„Nezáleží na tom, ako človek zomrie, ale ako žije.“

Samuel Johnson

PRVÁ KAPITOLA

„Dofrasa!“

Napriek týždňom dôkladného plánovania na jeden malý, ale podstatný detail zabudli.

Lady Eleanor Swiftová prechádzala pohľadom po sivých kamenných múroch vidieckeho sídla, no nevedela naň prísť. Všetky tri poschodia aj obe úzke veže lemujúce vchod boli vyzdobené a ligotali sa v oslňujúcej sviatočnej nádhere. Vnútri puntičkárske majordóm a usilovný personál dokončovali posledné prípravy na vianočný obed pre dedinčanov. *Čo by to mohlo byť?*

Vošla dovnútra a žiarivými zelenými očami sa rozhliadla po impozantnej vstupnej hale s mramorovou dlážkou. Vtom si spomenula.

„Gladstone!“ Mykla záplavou ryšavých kučier. „Kristepane, čo to vyvádzaš?“

Krátky, hrubý chvost, čo sa zúrivo hojdal pod vianočným stromčekom, odrazu zmeravel.

Eleanor podišla bližšie a tľapla psa po chrbte. „Okamžite vylez!“

Starý buldog, ktorého zdedila po nebohom strýkovi lordovi Byronovi Henleym, nechotne vycúval spod stromčeka a pozrel na ňu. Na spodnom zube sa mu hojдалa zelená vianočná guľa.

„Uff! A to som si myslela, že som ich všetky zavesila dosť vysoko, aby si na ne nedočiahol.“ Vzala Gladstonovi jeho trofej, kľakla si a podopierajúc sa rukami vliezla pod široké spodné vetvy, aby skontrolovala, či tam nenájde ďalšie schované ozdoby. Buldog sa k nej pripojil a na oboch spáchlo trochu ihličia.

Okolo stromu zasadeného v obrovskom kvetináči plnom zeminu si všimla výrečné stopy buldogovho pohrebiska.

„Gladstone, že sa nehanbíš! Zahrabávať ozdoby, čo naše dámy tak dlho vešali.“

Pes odpovedal hlasným zavytím, zavrтел sa na krátkych pevných nohách, čím spôsobil, že celý vianočný stromček sa nebezpečne naklonil.

Keď začula, ako ďalšie dekorácie padajú na vyleštenú dubovú dlážku, mykla sa a pritisla si ruku na líce. „Au!“ Zadržala dych. „Pst! Musíme to upratať, prv než na to príde Clifford.“

Vtom za sebou začula zdvorilé zakašľanie.

„Neskoro,“ šepla buldogovi do ucha. „Dofrasa, dofrasa!“

Vyliezla spod vianočného stromčeka a uhladila si šaty obopínajúce jej štíhlu postavu. „Aha, Clifford, tu ste. Ten stromček je skutočne nádherný.“

Dokonale upravený majordóm si ju prísne premeral a nemohol si nevšimnúť jej zašpinené ruky, ihličie vo vlasoch a škrabanec na líci. „Je to od vás nanajvýš prezieravé, mylady, že ste sa obťažovali vliezť pod strom, aby ste plne zhodnotili jeho kvality.“

Cliffordov tón jej pripomenul dávne časy. Takto sa s ňou zhováral, keď ju občas ako malé dievča brával z internátnej školy, aby strávila letné prázdniny na panstve Henley Hall.

„Veľmi vtipné. My s Gladstonom sme len...“

Majordóm namieril prst v bielej rukavici na kreslo s damaskovým čalúnením krémovej farby, na ktorom boli jasne viditeľné stopy po špinavých psích labkách.

Eleanor sa zarazila. „Dobre teda! Len som nechcela, aby ste si všimli, že Gladstone sa rozhodol zvesiť ozdoby.“

„Vaše úsilie, mylady, by sotva malo šancu na úspech, keďže som stál na poschodí a držal stromček, aby nespadol vám alebo Gladstonovi na hlavu.“

„Aha! Ďakujem.“

„No žiaľ, zdá sa, že ani tak sa mi nepodarilo úplne vás ochrániť pred zranením.“ Majordóm vytiahol z vrecka bezchybne čistú vreckovku. „Tú ranu bude treba ošetriť.“

Eleanor si skusmo priložila ruku na líce. „Pch! Veď je to len škrabanec.“

„S vaším dovolením, mylady, už som vás raz upozornil, že takýto očividne krvácajúci škrabanec nazývame reznou ranou. A zostáva vám len tridsaťpäť minút, aby ste sa ako majiteľka panstva zhostili svojej... uhm, úlohy hostiteľky.“

Eleanor si rýchlo umyla ruky, chvatne vytriasla z vlasov zvyšky ihličia, a práve keď sa už chystala znovu pripojiť ku Cliffordovi, objavila sa vo dverách gazdiná pani Buttersová. Táto drobná, okrúhla, vždy usmiata žena obrnená božskou trpezlivosťou jej pripomínala obľúbenú tetu, ktorú zbožňujú nielen príbuzní, ale všetci, čo ju poznajú.

„Prepánajána, mylady, prepáčte, že sa pýtam, ale čo sa vám stalo s tvárou?“

Eleanor si siahla na poranené líce a v duchu musela priznať, že ju rana páli a na okrajoch je spuchnutá. „To nič. Je to len škrabanec, pani Buttersová. Ani to nebolí.“

„To nič vyzerá dosť zle a určite aj bolí. Nenechám vás, aby ste sa tu takto promenádovali. Čo by si pomyslel váš nebohý strýko? Daj mu Pánboh ľahké spočinutie.“

Eleanor potľapkala gazdinú po pleci. „Ďakujem, no Clifford toľko nástojil, že som si na to kvapla niečo odporné, čo strašne štípalo. Ak mám byť úprimná, na cestách po svete som veľakrát skončila s oveľa horšími škrabancami a modrinami. A zato mi neodpadla ani ruka, ani noha.“

Pani Buttersová sa zasmiala. „Dovolím si poznamenať, mylady, že spoločne ste sa podali na vášho strýka a z tej druhej na vašu mamičku. Teda niežeby som mala veľa príležitostí spoznať

ju, no rozhodne máte v sebe niečo z jej nezlomnej vôle a nezávislosti.“

Eleanor si uvedomila, že ani ona nestrávila so svojou matkou veľa času. Jej rodičia totiž zmizli, keď bola ešte dieťa, a krátko nato ju strýko poslal do internátnej školy.

„Vďaka, pani Buttersová. Čo keby sme urobili kompromis? Keďže vás nechcem zdržiavať od chystania jedla pre tú hordu hladných dedinčanov, ktorí čoskoro dorazia, tak si tým, čo mi odporúčate, potriem ten malý škrapanec... teda, tú ranu. A potom spolu dokončíme posledné prípravy.“

„Platí, mylady. V kuchyni v lekárničke vedľa kredenca je malá ružová škatuľka. Masť v nej vonia ako zmes medu a eukalyptu. Tým si ranu natrite a nešetríte. Nájdete tam aj arnikové tablety. Dve užite.“

Eleanor vykonala všetko podľa inštrukcií gazdinej a vybrala sa skontrolovať, či všetko, čo súvisí s prípravou jedla na vianočný obed, prebieha hladko. Pani Trotmanová, milá žena, ale prísna kuchárka, ktorej pomáhala mladá slúžka Polly, všetko bravúrne zvládala. Teda okrem Gladstona, o ktorého si robila starosti. Zmizol zo svojho ležoviska pri sporáku, kam ho vykázali za trest, lebo „kradol ozdoby z vianočného stromčeka a zahrabával ich do kvetináča“.

Eleanor vyšla do haly a zvrátila čelo v snahe spomenúť si, čo robila predtým, než ju vyrušil tvrdohlavý buldog.

„Možno keby ste boli taká láskavá, mylady, a pozreli sa do kalendára s termínmi, ktorý som vám dal.“

Eleanor sa vystrašene mykla. „Clifford, koľkokrát som vám vravela, aby ste už prestali s tým, že sa odrazu len tak z ničoho nič niekde vynoríte. Zakaždým idem vyskočiť z kože.“

„Prepáčte, mylady, ale som majordóm. No sľubujem, že najbližšie sa pokúsím ohlásiť svoj príchod bubnovaním a fanfárami.“

„To by pomohlo.“ Na majordómových perách si všimla náznak úsmevu. Clifford slúžil u jej strýka nielen ako majordóm, no ešte predtým v armáde ako jeho vojenský sluha. Hoci každý pochádzali z inej spoločenskej triedy, stali sa z nich verní priatelia. Na smrteľnej posteli lord Byron požiadal majordóma, aby sa postaral o jeho milovanú neter, a Clifford vykonával túto povinnosť s neochvejnou lojalitou, rozhodnosťou a veľkou dávkou suchého humoru. Eleanor si prešla rukami po vreckách na svetri.

„Tak sa mi vidí, že som ten kalendár opäť niekde zapotrešila.“

„V takom prípade, mylady, si dovoľím navrhnúť, aby sme išli skontrolovať tanečnú sálu. Stoly na servírovanie obeda sú už takmer kompletne pripravené. Dámy odvieďli vynikajúcu prácu, napokon ako vždy.“

„O tom niet pochyb. Všetci si plníte povinnosti tak horlivo, že večer po odchode hostí z dediny si rozhodne aj vy zaslúžite odmenu.“ Usmiala sa naňho. „Nie je to úžasné, že strýko Byron zaviedol túto tradíciu a každé Vianoce pozýval do Henley Hall takmer všetkých obyvateľov Little Buckfordu?“

„Jeho lordstvo bol láskavý džentlmen, mylady, a rád konal dobročinné skutky.“

„Tento rok máme aj pár nových hostí z Chipstonu. Zdalo sa mi nezdvorilé nepozvať ich, keďže nám pri stole zostalo pár voľných miest. Vôbec však netuším, kto príde. Požiadala som dámy zo Ženského spolku, aby to zariadili. A mne len zostáva dúfať, že môj prvý vianočný obed v Henley Hall, ktorý organizujem ako hostiteľka, bude hoden strýkovej pamiatky.“ Vtom ju premohli spomienky. „Veľmi by som si želala, aby tu mohol byť s nami.“

Clifford si odkašlal. „Aj ja, mylady, z celého srdca. Možno že tu je. Verím, že duch jeho lordstva bude navždy prítomný v Henley Hall. Čo keby sme dozreli, či je všetko pripravené? Vaši hostia sa na túto chvíľu tešia už od dvadsiateho piateho decembra minulého roku.“

„V takom prípade sa nemám čoho obávať!“

DRUHÁ KAPITOLA

Pohľad na stoly nachystané na servírovanie obeda bol vskutku veľkolepý. Naškrobené obrusy slonovinovej farby visiace takmer po zem zdobili biele cyklámeny a červené ruže umelecky naaranžované na bledozelených smrekových vetvičkách. Popri stoloch boli rozmiestnené vysoké strieborné lampy. Na každom mieste pri stole ležala na štvorci červeného plátna olemovaného zlatou stuhou drobná sladkosť zabalená vo vianočnom papieri. Vedľa vežíčiek naleštených pohárov stáli pripravené džbány s rubínovočervenou ovocnou limonádou.

„To je nádhera, Clifford,“ vydýchla Eleanor. „Musím nájsť naše dámy a znova sa im poďakovať. Aj slečne Moorovej. Myslím, že ešte je tu. Tá jej úžasná kvetinová výzdoba hneď každého upúta.“

Keď prechádzali cez vstupnú halu, Clifford zastal a nazrel do starostlivo napísaného zoznamu, ktorý vytiahol z vrečka svojej dopoludňajšej uniformy. „Ešte sme neskontrolovali, či sú pripravené aj tie tri herne. Potom nasleduje miestnosť, kde sa bude podávať občerstvenie, a šatňa pre účastníkov pretekov.“

Eleanor zachvátila menšia vlna paniky, keď ponad Cliffordov lakeť nazrela do zoznamu. „Kristepane, ešte treba previazať stuhami posledné darčeky na rozlúčku, čo hostia dostanú pri odchode. Ako to, do hája, všetko stihneme za...“ Eleanor vytiahla strýkove vreckové hodinky, „dvadsaťpäť minút?“

„Jednoznačne len metodickým a precíznym postupom, mylady.“

„Jednoznačne,“ zamrmlala si popod nos.

Cez okno zazrela koňa zapriahnutého do voza, čo práve zabočil k dlhému radu garáží. „Práve som si spomenula ešte na jednu veľmi dôležitú vec, Clifford. Nezdržím sa dlho.“

Keď zastala pri zadných dverách kuchyne, striaslo ju od zimy, tak si tuhšie pritiahla dlhý sveter. Až potom vyšla von, kde jej v ľadovom vzduchu doslova zamrzal dych. Náhlila sa k vozu a pozdravila chlapíka atletickej postavy, ktorý si práve hodil na plece vrece s uhlím.

„Zdravím, pán Canning, veselé Vianoce. Ako sa vám darí?“

Muž sa obzrel a uprel na ňu prenikavé modré oči zasadené do ostro rezanej tváre. Keď kývol hlavou, z prameňov svetlých vlasov, čo mu vykúkali spod čiapky, sa mu zosypalo trochu uhoľného prachu. „Vďaka, mylady, tak akurát,“ zamrmal. Jeho drsný hlas Eleanor zakaždým pripomenul vrčanie zvierata. Energicky mykol plecom, aby si napravil vrece na chrbte.

„Tuším je to vrece dosť ťažké. Mám požiadať Clifforda, aby povedal Josephovi, nech príde s fúrikom a pomôže vám?“

Canning sa zamračil. „Mám dve zdravé ruky a nič iné nepotrebujem, teda ak ste mysleli toto.“

Eleanor si zahryzla do jazyka a v duchu si položila otázku, prečo príroda mrhá takými peknými črtami tváre na muža, ktorý je taký nevrlý.

„Nie, tak som to nemyslela. Len som vám chcela pomôcť. Aby vám zostalo viac času na návrat domov, stihli ste sa prezliecť sa a chytiť koč, ktorý privezie na vianočný obed vás a ostatných hostí z Chipstonu.“

„Nebojte sa, zvládnem to.“

„Ako myslíte.“ Vtom si všimla, že ktosi stojí v kuchynských dverách a zúrivo máva utierkou. „Ach, dajaká menšia nepredvídaná záležitosť. Ospravedlňte ma, pán Canning. Uvidíme sa neskôr. Teším sa.“

Uhliar bez slova odkráčal k pivnici.

Eleanor pokrútila hlavou a premýšľala, či urobila dobre, keď ho pozvala na vianočný obed. Canning totiž dodával uhlie do Henley Hall už dávno predtým, než začiatkom tohto roka zdedila panstvo po svojom strýkovi. Navyše kedysi, prv než sa presťahoval do Chipstonu, býval v Little Buckforde, takže sa jej videlo neslušné, aby nebol medzi pozvanými. *Nezabúdaj, Ellie, čo ti mama vždy kládla na srdce: v každom človeku máš hľadať to dobré.*

Zo zamyslenia ju vyrušila gazdiná, ktorá jej znovu zamávala od dvier. Náhlila sa k nej. „Niečo sa stalo, pani Buttersová?“

„Prepáčte, mylady, nechcela som vás vyrušiť, ale čas hrá proti nám a ešte treba pár vecí dotiahnuť. Nemôžem nájsť pána Clifforda a on si potrpí, aby všetko fungovalo ako hodinky. A Trotterske, chcem povedať pani Trotmanovej, tečú nervy.“

Eleanor tľapla rukami. „Nech už to je čokoľvek, zvládneme to. Podťe.“

Keď Eleanor vyriešila asi poltucta drobných problémov, chvatne uviazala poslednú mašľu na venci, čo visel na vchodových dverách. Bola to ďalšia tradícia, ktorú v Henley Hall dodržiavali: každý niečím prispel k výzdobe, čo vítala návštevníkov v tomto sviatočnom období. Všetci to pokladali za veľmi výnimočnú príležitosť. Eleanor práve naprávala tú najväčšiu mašľu, keď sa objavil uhliar Canning na voze s uhlím.

„Vďaka, že rozvážate uhlie aj na Štedrý deň, veľmi si to vážim,“ Eleanor skúsila ešte raz nadviazať rozhovor. „Uvidíme sa pri obede, však?“

Keď sa nedočkala odpovede, opäť sa sústredila na mašľu. *Predsa si mu nepovedala nič zlé, Ellie. Tak ho jednoducho ignoruj a dokonči zdobenie toho venca.*

Vtom začula, že uhliar zoskočil z kozlíka. „Lady Swiftová?“

„Prosím?“ Prekvapene sa obrátila.

Canning si zložil čiapku. Dosiaľ ho nikdy nevidela takého nervózneho. „Ja len... chcem sa poďakovať... Za pozvanie... Na obed,“ dodal, akoby jej to trochu pomalšie páliło.

Keby Eleanor mala poruke stoličku, asi by sa na ňu po jeho poďakovaní zviezla.

„Isteže. Potešenie je na mojej strane.“

Uhliar pozrel na svoju čiapku a vzápätí uprel prenikavé modré oči kamsi ponad jej ľavé plece. „Viete, vy nie ste ako to ostatné nóbl panstvo, kam vozím uhlie.“

„Nuž, možno nie,“ vzdychla Eleanor a už nevedno po koľký raz si v duchu kládla otázku, prečo súčasťou nedávno zdedeného Henley Hall nebola aj príručka, čo sa očakáva od jeho novej majiteľky.

„Nechcel som byť neslušný. Ani vás uraziť. Váš strýko bol taký istý.“

„Nič sa nestalo. Vlastne to beriem ako kompliment.“

Canning si prešiel rukou po brade a odhalil modrý vytetovaný kompas na krku, ktorý mu siahla až po košeľu bez goliera a mizol pod ňou. „Keď priveziem uhlie fajnovým ľuďom, väčšinou sa tvária, že som vzduch.“ Natiahol ruku a ukázal poza jej chrbát na Henley Hall. „Aj v domoch oveľa menej nóbl ako je tento váš.“ Tvár mu potemnela. „Všimnú si ma len vtedy, keď sa nejaký nadutý sluha napaprčí a začne frflať, že som niekde na dlážke nechal, prepýtujem, poondiatu čiernu šmuhu od bagance.“ Šibol očami po Eleanor, no vzápätí odvrátil pohľad. „Prepácte mi to slovo, mylady.“

Eleanor pokrčila plecami. „Zdá sa mi takmer nemožné, aby ste si robili svoju prácu a nezanechali po nej nejaké...“ Eleanor sa odmlčala. *Veď vidíš, že tá nepočúva, Ellie. Úprimne, prečo si si vôbec myslela, že...*

Z úvah ju vytrhol pohľad na uhliarovu tvár náhle stiahnutú do nahnevanej grimasy. „Viete, čo hovoria? V tomto ročnom období, keď driem ako kôň?“ Ukázal na ňu začierneným prstom.

„Že som v živote nič dobré neurobil. A vraj im v tom vreci nosím len smolu!“

Eleanor pokrútila hlavou. „Nevidím žiadnu smolu v tom, keď niekto robí takú dôležitú službu ako vy, vďaka ktorej počas sviatkov máme v dome ja aj moje služobníctvo teplo a teplú vodu.“

Canning sa jej prvýkrát počas rozhovoru dlhšie zadíval do tváre. „To vy ste ma prinútili takto rozmyšľať, keď mi od vás pred pár týždňami prišlo to pozvanie na obed. Odrazu som... bol som medzi hosťami ako človek, čo niečo znamená. Mohli ste prikázať tomu vášmu nevrlému majordómovi, aby ma pozval, ale nie, urobili ste to vy sama.“

Aj keď nechcela, musela sa pousmiať. *Clifforda naozaj dobre odhadol. Ten ozaj vie byť niekedy nevrlý.*

„Pán Canning, veď ani nie tak dávno, než ste sa presťahovali do Chipstonu, ste bývali priamo tu v dedine. A do Henley Hall dodávate uhlie celé roky, robili ste to dávno pred mojím príchodom, tak prečo by som vás nemala pozvať?“

Uhliar sa obzrel ponad plece na voz. Keď sa presvedčil, že kôň sa neplaší, znova pozrel Eleanor do očí. „Lebo. To je dôvod. Nikto iný v Buckforde by ma nepozval. Ani v Chipstone. Vráta lo mi to hlavou. A povedal som si, že je čas urobiť správnu vec. Ukázať všetkým, že sa mýlili.“ Zvrtol sa a kráčal k vozu. Vysadol na kozlík a zobral do rúk opraty. „Nikto z nás, mylady, nemá na výber, ako príde na tento svet, ale môžeme si sakramentsky dobre vybrať, ako z neho odídeme. Prepáčte mi zasa to škaredé slovo.“ Popchol koňa do rýchleho klusu a čoskoro Eleanor zmizol z dohľadu za jednou z mnohých zákrut na krivolakej ceste vedúcej do Henley Hall.

Dofrasa, Ellie, čo to malo znamenať?

Keď zistila, že Clifford sa zasa raz úplne nehučne vynoril odkiaľsi spoza jej chrbta, obrátila sa a spýtavo naňho pozrela. „O čom to hovoril?“

„Žiaľ, váš rozhovor som nepočul. No vyskytla sa menšia katastrofa, mylady, ktorú, ak máte čas, by sme mali vyriešiť.“

„Nebesa! Čo zasa?“

„Pán Gladstone vyňúral všetky ceny určené pre hľadanie pokladu a zavliekol ich do svojho ležoviska. A teraz na nich leží ako sliepka na vajciach a odmieta sa ich vzdať.“

„No teda, to je čosi neslýchané.“ Eleanor mala čo robiť, aby skryla úsmev, keď kráčala za Cliffordom do domu.

Akoby zázrakom dopoludňajšie prípravy sa napokon skončili ku Cliffordovej spokojnosti, aj keď len dve minúty pred príchodom dedinčanov. Eleanor, už prezlečená do smaragdovozelených hodvábnych šiat s farebne zladeným šálom, rýchlo zbehla po schodoch, no žalúdok mala zovretý od nervozity.

Bohémski rodičia ju ako dieťa vychovávali v zahraničí a posledné roky strávila v Južnej Afrike, takže nemala strach z nebezpečných zvierat ani z núdzového pristátia lietadla v púšti. No spoločenská udalosť, keď mala ako majiteľka Henley Hall privítať obyvateľov Little Buckfordu, bola záležitosť z celkom iného súdka. Čakala uprostred vstupnej haly a Clifford stál pripravený otvoriť hlavný vchod.

Uhladila si šaty. „Držte mi palce.“

„Som si istý, mylady, že jeho lordstvo, váš strýko, bude na vás tam hore pyšný.“

Ako je možné, Ellie, že Clifford vždy presne vie, na čo myslíš?

Majordóm siahol na kľučku dvier. „Môžeme, mylady?“